

[Ministeren for offentlige Arbejder.] angaaende nye Værksteders Paabegyndelse i Aarhus. Der var ogsaa bevilget Penge til nogle Opfyldningsarbejder, men paa det paagældende Tidspunkt var Planerne ikke en Gang ordentligt gennemarbejdede, end mindre forelaa der et ordentligt økonomisk Overslag over, hvorvidt det overhovedet kunde betale sig — ikke mindst efter de Principper, som det ærede Medlem saa stærkt kræver gennemført — at gaa til Millionudvidelser af Aarhusværkstederne. Man er imidlertid, i hvert Fald for Tiden, kommet til den Opfattelse indenfor Statsbanerne, at disse Planer ikke kan betale sig, og derfor vil man søge at hjælpe sig paa anden Maade, som ikke anstrænger Økonomien saa stærkt, og som dog alligevel gør den fulde Gavn.

Jeg føler mig overbevist om, at Statsbanerne ved rimelig Omordning af Afskrivningen og Forrentningen, navnlig saadan, at Afskrivnings- og Forrentningssummerne nedsættes, ved yderligere at tilpasse Taksterne efter Konkurrencen med andre Befordringsmidler, saaledes at ikke blot den nuværende Trafik kan holdes, men ny indvinding, ved fortsat Simplifikation af Statsbaneadministrationen saavel som Liniebetjeningen til Indskrænkning af Udgifterne og ved endelig ogsaa at tage Automobilerne mere i deres Tjeneste ved Fordeling af Gods og til Persontransport til Stationerne, end det hidtil er lykkedes, kan naa at faa en for Statskassen forsvarlig Balance og samtidig virke til størst mulig Gavn for Erhvervene.

Hvis der er nogen, der har tilsidesat Forrentningskravet til Statsvirksomhederne, er det, som jeg sagde forleden Dag, og det fastholder jeg, det ærede Medlem, da han var Minister, den Gang han gik til Portotakstnedsættelsen, en Nedsættelse, som gjorde det nødvendigt, at man, for at skaffe forrentningsmæssig Balance, gik over til de Foranstaltninger i besparende Retning, som jeg udtalte mig om forleden Dag. Men jeg forstaa jo ogsaa, at det ærede Medlem som Minister har haft ret stærke Sympatier for at nedsætte med 5 Ø., thi han sagde, at han ikke ønskede at nedsætte Portoene med mindre end 5 Ø., selv om det altsaa skulde gaa ud over Forrentningen. Det var det, det gjorde. Han kunde have nedsat med mindre end 5 Ø. og saa endda have opfyldt Forrentningskravet i nogen Maade.

Det ærede Medlem kommer stadig tilbage til den Takstpolitik, som er ført, siden han gik af som Minister for offentlige Arbejder. Jeg skal ikke gentage, hvad jeg tidligere har sagt. Det staa tydeligt nok

at læse i Rigsdagstidenden. Jeg har det Indtryk, at hverken det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte eller det ærede Medlem Hr. Korsgaard vil forstaa noget deraf, men jeg vil dog alligevel fremhæve, at medens det af det ærede Medlem gennemførte Prisaftalesystem ikke hindrede, at Statsbanernes Indtægt af Gods- og Kreaturtransporten gik ned med ca. 10 pCt. om Aaret, har den almindelige Nedsættelse af Godstaksterne, der er gennemført under denne Regering, allerede det første Aar bevirket, at Nedgangen er fuldstændig standset, og at der har været en Fremgang paa i alt 2,1 pCt.

Det ærede Medlem siger, at jeg har svinget i min Takstpolitik fra, da jeg var Driftsbestyrer ved en Privatbane, til nu. Det ærede Medlem har ikke Ret deri. Jeg vil derimod paastaa, at det er det ærede Medlem, der har svinget og svinget endogsaa meget stærkt gennem Aarene. Det ærede Medlem taler om politiske Takster. Jeg skal ikke gentage, hvad jeg har sagt tidligere; jeg skal blot henvise til Posttaksterne, til Kreaturtaksterne, som var under Forberedelse, og yderligere til det ærede Medlems Stilling i 1922, da han ikke fandt en almindelig Takstnedsættelse paa 15 pCt. tilstrækkelig, men af Hensyn til Erhvervene ønskede en Nedsættelse paa 25 pCt. Da var Statsbanerne økonomisk daarligere stillede, end de er nu. Den blev ikke gennemført den Gang, men Maksimaltakster, som det ærede Medlem sagde vi havde faaet gennemført i 1925 — saaledes forstod jeg ham —, blev i Realiteten gennemført i 1922. Fra det Tidspunkt var allerede Administrationen friere stillet end tidligere, saaledes at Nedsættelse kunde finde Sted med Billigelse af visse Organer, udgaaet fra Rigsdagen.

Men i 1924, da det ærede Medlem blev Minister, mente han ikke, at han behøvede at gaa yderligere til Nedsættelse fra 15 til 25 pCt. Jeg forstaa endelig, at han paa et vist Tidspunkt har ment, at man skulde være gaaet til en Forhøjelse, men at det var umuligt for ham at faa det gennemført. Det tror jeg nu ogsaa det var. Men han mente, at han derimod kunde nøjes med Fragtafaler og Undtagelsestariffer, noget, der var helt nyt for Statsbanerne, men noget, som har været anvendt i mange Aar i Privatbanerne, dog kun som Hjælp i begrænset Omfang.

Det viste sig, at Taksterne vel kunde strækkes lidt, som det ærede Medlem udtalte sig i Aftes. Men Resultatet af den Takstpolitik var jo dog, at vi stod overfor et Sammenbrud i 1927, saaledes som jeg udtalte forleden Dag; hvortil jeg kun skal